

Társa, akivel a kötözést végezték, sokkal szerényebb öltözetben tevékenykedett mellette. Egyszerű szürke vászoning, rajta egy világosbarna színű sajátos mintázatú, rövid bőrmellény, alul pedig a bőnek éppen nem mondható fekete, szintén elhasznált csizmába tűrt nadrág. Eme öltözéktől két tárgy ütött el csupán: egy, a bal csuklóját elfedő, csontból faragott és kiégetett karvédő és az inge alól ki-kivillanó hatalmas, Napot ábrázoló fémmédál. Hajuk, akárcsak a vezérüknek, a tarkójukat eltakarva apró fonatokba állt össze a fülük mögött. A korbácsot tartó ember, aki hideg nyugalommal végignézte a meggyötört, csupasz testű fogoly lerögzítését, előrébb lépett. Bal szemét egy igen koszos, kacskaringós mintákkal megvarrott szemtakaró védte a naptól, ami valószínűleg sosem volt kimosva. A teljes bőrruhán itt-ott elűtő foltok éktelenkedtek, deréknál és a felkar két oldalán pedig vastag prémsáv – az öltözék nem jelezte különösebben, hogy rangja van a gazdájának. Körszakálla mögül széles mosollyal, mélyen nézett áldozata hunyorgó szemébe, majd miután eddig használt fegyverét összetekerte és felakasztotta széles, többcsatos övére, egy vastkos, de nem hosszú és kissé ívelt pengéjű kardot vett elő. – Mi az utolsó szavad, mielőtt lelkedet szolgálommá teszem a túlvilágra? – hajolt közelebb a „fogolyhoz”.